

RYKKER IKKE LENGER: - Sirener får det ikke til å rykke i foten lenger, sier fotograf Danny Twang. Han jobba drøye 15 år i Porsgrunns Dagblad.

- Et vanvittig bra sted å jobbe

Det er fortsatt mange som spør Danny Twang om hvordan det går i PD.

Charlotte Nagell
93066056
charlotte.nagell@pd.no

Sannheten er at han slutta for bortimot ti år siden, men i over 15 år var han for mange et symbol på lokalavisa. Han var PD-Danny. Med langt hår i hestehale, kakivest og et par tunge kameraer over skuldra.

– Jeg var veldig interessert i foto. Så annonserte PD etter en mørkeromsarbeider. Jeg søkte og fikk jobben, oppsummerer Twang kort.

– Det var vel rundt 1990, men jeg husker ikke akkurat. Det er jo görrlengse sida!

– Ikke så lenge vel...

– Jo, det er et helt liv!

Stærke inntrykk

Snart blei han sendt ut for å ta bilder om kveldene. Siden balla det på seg, og etter hvert fikk han fast ansettelse i staben, bestående av to fotografer pluss én i mørkerommet. Det var «back to

basics» med svarthvitt film på rull som ble framkalt på papir.

– Jeg husker ikke det første oppdraget, men den første festen husker jeg, ler han.

Da klatra han opp i andre etasje på PD-huset siden ingen hørte ringeklokka. – Men det var alt mulig. Fra ulykker til møter i Rådhuset, reportasjer hjemme hos folk og sport.

– Var det noen saker som gjorde spesielt inntrykk på deg?

– Det var mange stygge ulykker. Blant annet flyulykka i Bamble i '95 der tre barn og piloten omkom. Det var langt inne i skauen. Vi satt der og venta på at politiet skulle fjerne sperringene. Og så var det minnestunden etterpå. Da var det ingen som tok bilder. Vi bare overvar den, men etter hvert fikk du et slags filter. Spesielt når du hadde kamera mellom deg og ulykken, forklarer Twang.

Jevn utvikling

På tidlig 90-tall var håndballgutta til Urædd fortsatt store og fylte Porsgrunns-hallen til trengsel under hjemmekampene.

– Det var kjempestemming og drit moro. Vi satt ved siden av mål og hadde ikke autofokus.

– Det må ha vært spennende å sjekke filmen etterpå?

– Nei, for du visste det. Du bare visste at døven, der satt den! Etter kampen kom journalisten og skulle ha bilde av en spesiell situasjon, og du visste at ja, det har jeg bilde av, gliser han.

– Det var en artig måte å jobbe på. Man blir nesten mer usikker av å kunne se bildene umiddelbart.

Mislikte maler

Utviklinga brakte med seg farger og scannere før fotografiet ble digitalisert. I '99 kjøpte A-pressen avisa, og PD flytta ut av avishuset i Jernbanegata. Avisa fikk kontorlokaler tvers over gata i nummer 12.

– Fotostaben ble kutta ned til én person, og det var meg. Det blei en annen tid. Vi mista trykkeriet og hadde ikke lenger mulighet til å gå dit for å hente en fersk avis og kjeft litt på trykkerne om bildene var dårlige, smiler Twang.

– Du hadde også en desk som valgte bilder. Var de ræva, kom de ikke på trykk. Hadde du et kanonbilde, kunne han på desken gjerne dra det opp over ti spalter. Vi lagde avis på det huset. Så gikk man over til å bruke maler. Bildene skulle være akkurat innenfor en ramme.

Det syntes jeg var kjedelig.

Stadig på farta

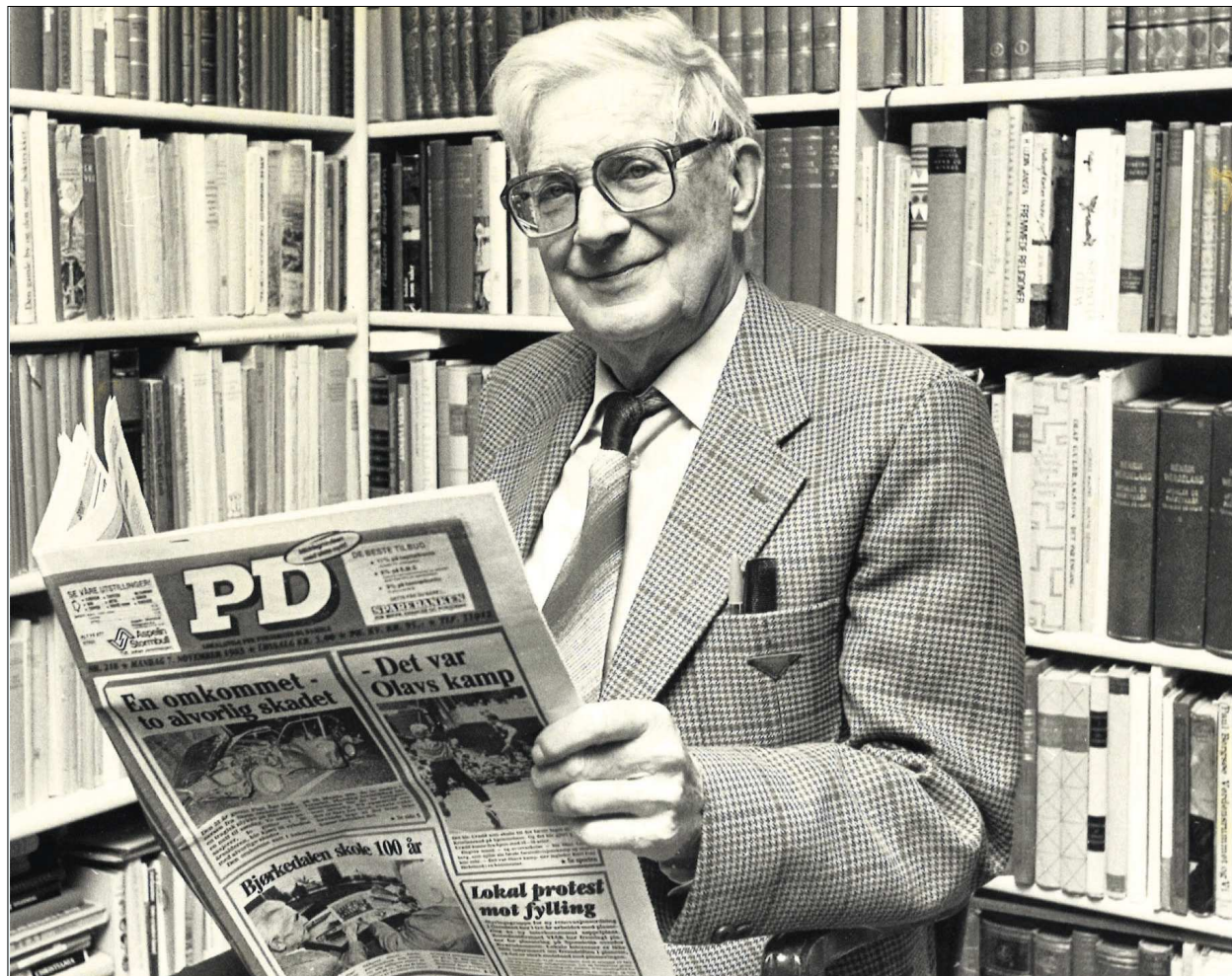
I 2006 valgte han å forlate avisa og starte for seg selv. Han elsker fortsatt svarthvitt og har funnet en nisje innenfor eiendomsfoto.

– Det var vanvittig bra å jobbe i PD. En gang søkte jeg på jobb i en av de andre fylkesavisene, men under intervjuet tenkte jeg at her skal jeg ikke begynne. Det var friheten som holdt meg i PD. Du kunne nesten gjøre hva du ville. I begynnelsen reiste vi land og strand rundt så lenge det var noen porsgrunnsfolk vi kunne ta bilde av.

Twang lærte å jobbe under press for hele tiden å levere innenfor deadline. Det var en konstant konkurranse om å ha de beste bildene, og han kom i kontakt med utallige mennesker.

– I en periode reiste vi opp på fødeavdelingen og tok bilder et par ganger i uka. Det er sikkert mange jeg har tatt bilder av på flere stadier i livet. Vi var rundt over alt og fikk med oss utrolig mye. Men nå rykker det ikke lenger i beinet når jeg hører sirener. Det gjør ikke det altså, smiler fotografen.

Døra var alltid åpen

REDAKTØR FOR PORSGRUNNS DAGBLAD: Isak Jakobsen var en pressemann av den gamle skolen som levte fra seg sirlige håndskrevne manuskripter. Det ble sagt at han visste alt om alle i Porsgrunn og distriktet. Redaktører hadde et skrivebord som man ikke øynet bunnen i. Her fotografert i 1983.

Hjemme hos redaktør Isak Jakobsen i PD-huset var det klar beskjed: Alle skulle bli bedt inn.

Charlotte Nagell

93066056
charlotte.nagell@pd.no

Det forteller Anne Lise Dolva. Moren Walborg giftet seg med Jakobsen i 1953. Året etter flyttet de inn i leiligheten i andre etasje på PD-huset i Jernbanegata.

– Jeg mista faren min under krigen, og mamma var enke og alene med to barn i mange år. Vi bodde i Brevik, i samme hus som besteforeldrene mine, forklarer Dolva.

Så begynte det å komme friere på besøk fra Porsgrunn, og Anne Lise fikk etter hvert en omsorgsfull stefar i Isak Jakobsen. Hun ankom Porsgrunn som en vitebegjærlig og nysgjerrig tenåring og sugde til seg alt som skjedde i avishuset.

– Jeg datt opp i et miljø som

var veldig uvant for meg. Det var alltid liv og røre, og det skjedde mye spennende. Isak hadde ikke bare en jobb. Redaktørstillingen var en livsstil for ham, forklarer Dolva.

Smurte mat

Huset var fullt av folk til enhver tid, og Anne Lise ble tatt med på arrangementer. Interessen for kunst og kultur og våkna, og hun lærte seg å respektere alle slags folk.

– Isak var veldig snill mot alle mennesker og lukket aldri døra. Han innprenta det at vi alltid skulle be folk inn når de kom. Og det kom forskjellige mennesker. Også de som hadde det vanskelig i livet. Folk som vanka i parkene kom innom, og Isak smurte matpakke til dem, lot dem få vaske seg på beina og ga dem nye sokker. Det var ikke forskjell på noen for ham, understreker Dolva.

Sov opp

Jakobsen intervjuet kjente kunstnere som Kai Fjell, Harald

ANKOM NYSJERRIG: Anne Lise Dolva flyttet inn i PD-huset i Jernbanegata da moren giftet seg med redaktør Isak Jakobsen.

Kihle og Henrik Sørensen. Og da kunstmaler Roy Dugtorp skulle ha utstilling i Kunstforeningen, lot Jakobsen ham bo hjemme hos dem. Som takk malte han et portrett av Anne Lise. Nå henger skissene hjemme hos henne i Tveitanlia. Hun vet ikke hvor maleriet

endte opp.

– Det var mange sånne episoder som var morsomme. Jeg fikk mye input, og mamma begynte å sy kostymer til barnteateret. Alt skjedde hjemme i stua vår. Det var mye liv der, ler hun.

Anne Lise fikk selvsagt som-

merjobb i PD og pakka aviser. Et par år leste hun korrektur. Jakobsen kjørte samme rutine hver dag.

Korrekt skrevet

– Den gangen var PD ettermiddagsavis. Isak sto opp tidlig og gikk inn i avisa. Presis klokka ett var det middag. Deretter tok han en hvil, før han jobbet igjen. Han levde for avisa og var veldig nøye på at alt skulle være riktig skrevet. Og han kunne mye om lokalhistorie. Han skrev blant annet en spalte som tok for seg ulike steder i byen, og Victor Fyndall lagde illustrasjonene.

Jakobsen gikk av med pensjon på slutten av 60-tallet. I etterkant leste han korrektur for PD i mange år. Han var sterk. Kjørt aldri bil, men sykla og tok bussen til hytta i Bergsbygda, og noterte alle aktiviteter med sirlig håndskrift i hytteboka.

– Han fortsatte å skrive og lese så lenge øynene holdt. Det var livet for ham, smiler Dolva.